Р Е Ш Е Н И Е
№ 44443

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 62 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **7582** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на К. К. А., с ЕГН [ЕГН], чрез процесуален представител адв. Р., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1381856/08.06.2026 г., издадена от Т. С. А. - младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца за нарушение на 140б т.2 от ЗДВП и чл. 175а ал. от ЗДВП.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при неизяснена фактическа обстановка и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Оспорващият счита, че възприетата от административния орган фактическа обстановка не съответства на действителността, като отрича да е извършил преднамерени действия, насочени към извеждане на автомобила извън контрол. Излагат се съображения, че органът не е съобразил особеностите на пътната настилка и

техническите характеристики на автомобила. Оспорва се компетентността на издателя на заповедта, както и наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на мярката. Поддържа се нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Моли се за отмяна на заповедта. Претендират се разноски.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Р., който поддържа жалбата и искането за отмяна на заповедта.

Ответникът - младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата. В представените писмени бележки излага съображения за законосъобразност на оспорения административен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд - София-град, III отделение, 62 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 08.06.2026 г. срещу К. К. А. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 4682251 за това, че на същата дата в [населено място], като водач на лек автомобил Б. 320 И с рег. [рег.номер на МПС] , се движи по площад „Света Неделя“ с посока на движение от [улица]към [улица]. В АУАН е отразено, че срещу хотел „Б. П.“, при извършване на маневра обратен завой, водачът форсира двигателя и преднамерено извежда МПС извън контрол, като по този начин довежда до загуба на сцепление на гумите с пътната настилка и създава опасност за останалите участници в движението.

Констатирано е извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП - водач на МПС използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

АУАН е съставен в присъствието на свидетели и е предявен на жалбоподателя, който го е подписал, като е направил възражение, че не е извършил умишлено форсиране на двигателя на автомобила.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ № GPAM-1381856/08.06.2026 г., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП на К. А. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства документите, приобщени към административната преписка. По делото са представени АУАН серия GA № 4682251/08.06.2026 г., докладна записка, справка картон на водача, справка за моторното превозно средство и заверени копия от заповеди относно компетентността на издателя на ЗППАМ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

При проверка материалната компетентност на издателя на оспорената заповед съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган с оглед изискванията на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, съгласно която принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи е определил структурите на МВР, които осъществяват контрол по ЗДвП, сред които е и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил съответните длъжностни лица да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП, включително полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. По делото са приложени и документи относно служебното положение на издателя на процесната заповед. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. В ЗППАМ словесно е описано извършеното от жалбоподателя нарушение, а именно, че при извършване на маневра обратен завой водачът форсира двигателя на автомобила и преднамерено го извежда извън контрол, вследствие на което настъпва загуба на сцепление на гумите с пътната настилка. Описаното неправомерно поведение е квалифицирано в АУАН като нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, за което в чл. 175а, ал. 1 ЗДвП е предвидено административно наказание.

Неоснователно е възражението, че заповедта не съдържа достатъчно конкретни фактически основания. В същата са посочени датата и мястото на нарушението, управляваното моторно превозно средство и конкретните действия на водача, послужили като основание за прилагане на мярката. Тези обстоятелства позволяват да се установи фактическото основание за издаване на акта и да бъде осъществен съдебен контрол за неговата законосъобразност.

По материалната законосъобразност на акта:

Освен основание за реализиране на административнонаказателна отговорност по ЗАНН, АУАН е доказателствено средство, с което са констатирани обстоятелствата, послужили като основание за налагане на принудителната административна мярка по реда на АПК. АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ, като съдържащите се в него фактически констатации са възприети от административния орган при издаване на оспорената заповед. Същият е съставен в присъствие на свидетели, станали очевидци на извършеното нарушение, които са подписали АУАН.

Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Посочената разпоредба не освобождава административния орган от задължението да установи фактическите основания за издаване на заповедта, но при преценката на доказателствата съдът следва да съобрази и установената от закона доказателствена сила на АУАН.

В конкретния случай в АУАН е отразено, че водачът е форсирал двигателя на автомобила при извършване на обратен завой, като преднамерено е извел автомобила извън контрол и е предизвикал загуба на сцепление на гумите с пътната настилка. Актът е съставен от контролен орган при изпълнение на служебните му задължения, като в него са индивидуализирани обстоятелствата, при които е установено нарушението.

Възражението на жалбоподателя, че не е извършил умишлено форсиране на двигателя, не се подкрепя от други доказателства, установяващи различен механизъм на настъпилата загуба на сцепление. Изложените в жалбата твърдения относно особеностите на пътната настилка и техническите характеристики на автомобила не са конкретизирани с данни за обективна причина, довела до поднасяне на превозното средство независимо от действията на водача. Същият не е ангажирал доказателства, които да оборят изложените в акта обстоятелства.

Съдът намира, че описаното в АУАН поведение не представлява обичайно използване на пътя по предназначение. Форсирането на двигателя при извършване на маневра, съпроводено с

преднамерено извеждане на автомобила извън контрол и загуба на сцепление на гумите, обективира използване на пътя по начин, различен от предназначението му за превоз на хора и товари. Обстоятелството, че поведението е осъществено при извършване на обратен завой, не променя този извод, доколкото от значение е начинът на управление на автомобила, а не самото предприемане на маневрата.

С оглед изложеното съдът намира, че отразените в АУАН фактически обстоятелства не са опровергани от събраните по делото доказателства. Оспорената заповед е материално законосъобразна, като административният орган правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Съгласно чл. 104б, т. 2 ЗДвП на водачите на моторни превозни средства е забранено да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. За нарушение на посочената разпоредба законодателят е предвидил наказание по чл. 175а, ал. 1 ЗДвП, включващо лишаване от право да се управлява моторно превозно средство.

Според посочената като правно основание за издаването на заповедта норма на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца.

В случая, както беше посочено по-горе, е осъществена именно хипотезата на тази разпоредба. Установеното поведение на жалбоподателя попада в приложното поле на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, като за същото законът предвижда наказание лишаване от право да се управлява МПС. Следователно са налице материалноправните предпоставки за прилагане на процесната принудителна административна мярка.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че прилагането на ПАМ по своята правна същност не представлява административно наказание. Принудителните административни мерки съобразно разпоредбата на чл. 22 ЗАНН се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Те се прилагат в изрично посочените в закона случаи, от определени административни органи и по установен ред.

В конкретния случай, за да се установи дали законосъобразно административният орган е

приложил процесната принудителна мярка, следва да бъде установено наличието на всички предпоставки, предвидени в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП. Анализът на събраните по делото доказателства обосновава извод, че тези предпоставки са налице.

Неоснователно е и възражението за несъразмерност на приложената мярка. Същата е предвидена от законодателя с оглед осигуряване безопасността на движението по пътищата и предотвратяване извършването на нови нарушения. Нормално е прилагането ѝ да създава неудобства за водача, спрямо когото е наложена, но това обстоятелство само по себе си не обуславя незаконосъобразност на административния акт.

Посочените от жалбоподателя затруднения, свързани с необходимостта да използва автомобил при изпълнение на трудовите си задължения, не могат да обосноват различен извод. Предвидената мярка е насочена към ограничаване на възможността за управление на МПС по начин, който създава опасност за останалите участници в движението. Това въздействие върху правната сфера на водача е преценено от законодателя като необходимо за постигане целите на закона.

Неоснователно е и възражението за липса на мотиви относно продължителността на мярката. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП обвързва действието ѝ с решаването на въпроса за отговорността на водача, като установява максимален срок от 12 месеца. В процесната заповед е възпроизведена именно тази законова продължителност, без да е определен самостоятелен фиксиран срок на действие на мярката.

Предвид изложеното съдът приема, че подадената жалба се явява неоснователна. Оспорената заповед е издадена от компетентен и надлежно оправомощен орган, в съответствие с изискванията на чл. 172, ал. 1 ЗДвП. Правилно е приложен материалният закон и не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Спазена е също и целта на закона. Дължимо е отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора и предвид направеното от процесуалния представител на ответника искане, на Столична дирекция на вътрешните работи следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София-град, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. К. А., чрез процесуален представител адв. Р., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1381856/08.06.2026 г., издадена от Т. С. А. - младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА К. К. А. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102.26 евро / сто и две евро и двадесет и шест цента/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.